

Dragi joga bratje in sestre!

Po tolikih letih skupnega dela, sobivanja v jogi, druženja, sestankov in vseh trenutkih, ki smo jih doživeli skupaj, vam želim povedati, zakaj me ni več na sestankih, na treningih in društvu nasploh.

Ko sem pri svojih 22 letih začela z vadbo joga in kasneje z obiskovanjem Swamijjevih seminarjev, je moje življenje dobilo povsem novo vsebino. Tako novo, da sem se že po letu vadbe odločila, da grem v Jadan, kjer sem preživela mojih zelo izpolnjenih, smiselnih dve leti in pol življenja. Ni besed s katerimi bi lahko opisala, kako resen odnos sem imela do vse jogijske filozofije, predvsem pa do odnosa med mano in Swamijjem. Svoje učenje sem vzela resno in s polno odgovornostjo. Cela stran tega papirja ne bi bilo dovolj, da bi opisala, kako sem doživljala ta odnos in kako je določil in osmisлил moje življenje. Zelo. Iz tega ven sem črpala veliko modrosti in vodila, ki so usmerjala moje bivanje in delovanje. V vseh teh dolgih letih sem skušala po svojih najboljših močeh služiti in delovati za JVVŽ. Včasih več, drugič manj. Vsakič pa z enakim namenom: služiti in delati dobro.

Doživela sem veliko lepega in smiselnega. Ne samo IZ MOJEGA odnosa do Swamijja, ampak tudi v tej jogijski skupnosti: vsa poznanstva, prijateljstva, sodelovanja itd.

Odkrito moram priznati, da sem že pred afero z zlorabljenimi puncami slutila, da nekaj ni v redu. Seveda tem svojim občutkom nisem drznila dati kakšne veljave, kaj šele pomembnosti. Vse je šlo v kontekst mojega morebitnega 'nerazumevanja'.

Ko so se razkrile Swamijjeve spolne afere, sem bila zelo šokirana, celo pretresena. Vendar pa ne povsem odklonilna. Takrat se je vame zasadil globok dvom. In to iz več razlogov. Prvi je bila moja lastna izkušnja čudnega poljuba, ki me je šokirala in sem ga težko 'predelala'. Ko sem živela v Indiji in še nekaj let po vrnitvi, sem se veliko gibala v krogih blizu Swamijja. Iz te perspektive je bilo marsikaj zelo drugače kot iz perspektive obiskovalca seminarja. Iz te prve 'perspektive' sem videla veliko od znotraj in spomnim se, da me je predvsem v času mojega bivanja v Indiji presenetilo čudno promiskuitetno vedenje nekaterih 'vodij' posameznih joga centrov. Vedno sem se spraševala, zakaj so lahko na tako vodilnih mestih. Razložila sem si, da ima v jogi vsak – ne glede na svoje človeške – slabosti svoje mesto v tej vseprežemajoči ljubezni, ki sama po sebi človeka najbolj spremeni. Seveda pa sem bila po drugi strani tudi priča izjemno vdanim, pridnim, etičnim, predanim ljudem. Ljudem, ki so bili v jogi 20 ali 30 let in nekateri so takrat odšli. Nihče me ne bi mogel prepričati, da se jim je kar zmešalo ali kaj podobnega. Po poklicu sem tudi terapevtka in malo že vem, kakšen mora biti osebni profil ljudi, ki se jim kar 'odpelje'. Vse to me je malo žrlo, ni mi dalo miru. Po drugi strani pa se mi je kaj takega s strani Swamijja zdelo nemogoče. Sama nisem slišala in videla ničesar takega. Ta boj se je ves čas odvijal v meni, kar se je kazalo v moji čedalje večji zadržanosti.

Vse pa se je spremenilo, ko mi je Maša povedala svojo zgodbo. Z Mašo sva skupaj preživeli ves najin čas bivanja v Indiji. Pa tudi po tem sva povezani na svoj način. Maša je kot moja sestra, mogoče mlajša sestra. Do nje sem imela vedno malo zaščitniški odnos. Zelo, zelo jo imam rada. Ko mi je povedala, da zapušča jogijsko skupnost, jo nisem spraševala zakaj. Rekla sem ji samo, da ni moja prijateljica zato, ker je pri jogi, ampak ker je tak človek, kot je. Ko pa mi je rekla, da bi mi rada nekaj povedala in mi je v nekem zaupnem večeru res razodela svojo zgodbo, so se v meni mešala različna občutja. Najprej absolutna osuplost, potem pretresenost, občutki krivde, jeze in globoke žalosti. Seveda niti za trenutek – to govorim bolj zaradi drugih kot zaradi sebe – v njeno pripoved nisem podvomila. Za njo stojim. Maša je kot moja sestra in v tej zgodbi ji bom povsem stala ob strani. Ko

sem razmišljala stvari za nazaj-nenazadnjjesva si dve leti pol delili sobo - so mi postali jasni njeni večerni izhodi. Swamiji jo je ob večerih velikokrat poklical k sebi. Na začetku svoje jogijske poti in v svoji osebnostni nezrelosti, sem si razlagala, da je pač 'boljša' učenka, da je nekaj 'posebnega'. Včasih je bilo to zame celo boleče. Dneve po njeni izpovedi sem so očitala, kako nisem tega opazila! Kako se je to dogajalo pred mojimi očmi, jaz pa tega nisem videla. V kontekstu vere v učitelja mi kaj takega niti slučajno ni prišlo na misel. To je bila zadnja stvar, na katero bi sploh pomislila. Seveda si mi kaj takega sploh ni upala povedati, ker je vedela, da bi se najina pot v Jadanu zaključila, da bi jaz 'padla ven', hkrati pa ji je Swamiji rekel, da ne sme povedati nikomur in da je to guru vakya. Kdo od nas pa si je drznil nasprotovati takemu absolutu, kot je guru vakya? V tistem obdobju življenja, v tistem obdobju svoje poti, si jaz kaj takega ne bi drznila. Hkrati pa sem dve leti opazovala, kako se je njeno zdravstveno stanje slabšalo iz meseca v mesec. Maša je namreč v Indiji resno zbolela. Že takrat sem vedela, da je izvor psihičen. Ampak sem si to razlagala z bedarijami, kot so 'čiščenje' in podobno.

Danes kot terapevtka in malo nevrologinje vem, da takih 'čiščenj' ni, vsaj takih, ki smo jih skonstruirali pri jogi ne.

Ko mi je kasneje (potem so se stvari na moje še večje presenečenje začele res hitro odvijati) še ena – danes odrasla in poročena ženska – izpovedala podobno zgodbo (kar nekaj let je bila Swamijijeva spolna partnerka), mi je rekla, da se me leta ni upala vprašati, kako je bilo z mano. Predvidevala je, da se je meni, glede na to, da sem živela v Jadanu, dogajalo podobno. Nikoli nisem ničesar rekla in se me je bala vprašati. Dejstvo pa je, da jaz take izkušnje nimam, meni se to ni zgodilo. Razen tistega res čudnega poljuba. Pa še ta me je za nekaj časa 'vrgel ven'.

Zelo odvrtno pa mi je bilo to, da je Yogesh pri zadnjem obisku v Sloveniji obiskal Mašo in jo hotel prepričati, da je Swamiji tantra mojster. Ampak o tem malo več kasneje.

Tudi ta druga zgodba me je prikovala ob tla. Vem vsaj še za šest drugih in nekatere, ki boste brale tole moje pisanje, ste med njimi. Ve že veste, katere ste. Upam, da boste nekoč zbrale dovolj poguma in povedale. Za druge, ki menite, da je bilo to za vas dobro, pa, da boste prepoznale to zlorabo. Skrivnost je ena najbolj uničujočih stvari tako za človeka kot njegovo okolico. Tako pri posamezniku kot v sistemu. Skrivnost ima neverjetno moč, predvsem se veliko energije porabi, da se ohranja. Določa človekovo čutenje, vedenje in odnose. Preprečuje pristnost in stik. Zasiri, okuži... Ko je afera prišla na dan, je Swamiji poklical vsako punco (danes je večina odraslih žensk) in jim rekel, naj tega ne povedo, naj molčijo.

Seveda sem se v svoji osuplosti in ogorčenosti skušala o tem pogovarjati. Tega preprosto nisem mogla zadržati v sebi. To me je presevalo. Že prej me je motilo, da o tem nismo rekli nobene besede in da je vsak pri sebi nekaj stuhtal. S takimi zgodbami in dvomi človek ne sme ostajati sam. Čeprav neizrečeno, je bilo v zraku toliko dvoma, da bi ga lahko zagrabil. Pa toliko zanikanja.

Na tem mestu naj odločno povem, da ne kupim nobene zgodbe o zaroti. Danes se v to lahko skrrije veliko stvari. Tam, kjer so pa res, jih pa nihče ne prepozna.

Z vsem tem sem se težko pomirila. Še zdaj se nisem. Zanimivo je, da so vse punce za katere vem, iz zelo ranljivih družin. Na tem mestu ne bom razlagala, kakšni mehanizmi so v takih dekletih in kako hitro so lahko navežejo, kako željne so pozornosti in kako hitro lahko zdrknejo v zlorabo, ne da bi se

tega sploh zavedale. Telo, ki ni dobilo dovolj ljubezni, jo išče samo od sebe. Pripadati, biti potolažen, in še in še...

In starejši in modrejši, morajo vedeti, kakšni vzgibi lahko ženejo mlado punco (večinoma so bile zelo mlade, nedolžne, večina še nikoli ni imela prej fanta)... Če 46 letni trener zapelje 17 letno punco (četudi se je ta vanj zaljubila) je to zloraba. On mora vedeti, da to ni zrela oseba. Če bi mene osvajal 17 ali 18 letni fant, bi vedela, da sploh ne ve, kaj dela.

Ko sem se v svoji osuplosti skušala z nekaterimi o tem **pogovarjati**, sem naletela na različne trditve, ki zame preprosto ne zdržijo:

- da moramo Swamijija sprejeti kot človeka (Ko sem prišla k jogi, ga nikakor nisem gledala drugače. Kasneje se je to spremenilo, ampak s tem tudi zdaj ne bi imela težav. Jaz imam ljudi rada, 's človečnostjo' nimam težav. Težavo imam z njegovimi zlorabami in promiskuitetnim vedenjem. Drage joga sestre, če bi zvedele za svojega moža, fanta, očeta, da ima spolne seksualne odnose z mladimi, ranjenimi puncami, v različnih krajih, z več hkrati... A bi dejale, da je vaš mož samo človek? Mislím, da ne. Torej sploh ne gre za to.)
- da je tantra mojster (Če je res tantra mojster, zakaj bi bilo pa to potrebno tako skrivati. In zakaj so bile njegovih tantričnih veščin deležne samo mlade punce?)
- da so same tako hotele (Večina je zamrznila, ne pa hotela. Večina je bila zmedena in ni vedela, kaj se dogaja. Večina je mislila, da je tako prav in da one nečesa ne razumejo. Tipična, tipična dinamika zlorabljenih punc. Za večino pa je postalo nevzdržno in neznosno, ko se bile del ali priča skupinskega seksa)
- zakaj niso šle stran (Večina je rabila dolgo časa, da so prestrukturirale jogijsko filozofijo, v katero so globoko verjele: odnos guru - učenec, ki je imel absolutno presežno vrednost in v to smo vsi verjeli. Pri večini se je vendarle uprlo telo: pri nekaterih je prišlo tako daleč, da so resno zbolele. Telo jim je povedalo, da tega nočejo več, ne zmorejo več. In še takrat so se počutile krive in verjele, da ne razumejo in niso dobre učenke!!!!!!!!!!!!)
- da je tudi Krišna imel gopije (Ja, ne boste verjeli, tudi to sem slišala. Sicer nihče od nas v resnici ne ve kaj dosti o gopijih in Krišni tudi ne. Kakorkoli že je, kolikor mi je znano, jih nikoli ni zatajil, še manj skrival.)

In še in še bi se dalo pisati. Ampak od vsega, od vsega povedanega, me je pa najbolj presenetilo to, da so večina in vsi govorili O TEH DEKLETIH. Ne o Swamijiju. S terapevtskega vidika je to znan mehanizem. Lažje se je ukvarjati z njimi, kot z njim. To je preveč nevarno: prebudi preveč dvomov, groze, strahu... Ne samo v povezavi z njim, ampak našimi življenji. Nekateri so svoje celo življenje posvetili jogi, se odrekli partnerstvu, otrokom, celo premoženju. Nekateri sploh nimajo nobene druge stvari v življenju, celo socialno in družbeno življenje je vezano na to skupnost. Jogijska filozofija daje nekaterim občutek izbranosti, da smo zaradi tega nekaj posebnega in da se nam razodevajo stvari, ki so prave, edino resnične, da hodimo proti svetlobi, medtem ko večina ubogih smrtnikov tava v temi. Nekateri bi bili brez tega izgubljeni. Vso svojo osebnostno držo in pomen na tem svetu so utemeljili z JVVŽ. Ukvarjanje s Swamijijem in izguba tega, bi bilo čisto preveč nevarno. Zato se vsi ukvarjajo s temi puncami in jim skušajo podtakniti nenormalnost, abotnost, celo shizofrenost.

Obstaja veliko raziskav o zlorabah. Večina ljudi misli, da se tisti, ki so bili zlorabljeni, lažejo. V resnici pa laže smo 3% ljudi...

Predvsem pa sem ugotovila, da večina ne ve, kaj sploh zloraba je. V angleščini obstaja dober izraz: to take advantage.. Izkoristiš prednosti, kot so moč, leta, status, položaj, čustvena zrelost... Tukaj pa je zame še toliko bolj boleče, ker Swamiji izkorišča odnos guru – učenec, ki je utemeljen na popolnem zaupanju učenca v guruja. Na principih kot so guru vakya, guru kripa, guru tatva... Stvari, ki jih mi v resnici ne moremo poznati in lahko samo verjamemo in zaupamo.

Če to ni zloraba, kaj pa potem je? In mene osebno nič ne potolaži, če mi nekdo reče, da so dekleta sama tako hotele, da so stale v vrsti in ne vem, kaj še vse.

Zame je **NJEGOVO** vedenje sprevrženo, deviantno, zlorablajoče in še kaj več.

Sicer pa je JVVŽ je veliko zlorab. To opazujem že dalj časa. Tudi finančna. Smo svojevrstni precendens v dobredelnih organizacija: da moraš plačati, da lahko pomagaš. Pa še verjamemo, da smo lahko srečni, da smo IZBRANI, da plačamo, da lahko delamo. Vsaj v Ljubljani in Domžalah je tako. Četudi sami ljudje čedalje težje živijo.

Malo sem raziskovala in dvomljiva je tudi Swamijjeva zgodovina. Zgodba naj bi bila rahlo drugačna, kot jo vemo mi.

Zloraba je bila tudi s strani vodilnih v JVVŽ. Kot je meni znano so nekateri vedeli, da je to res. To, da so vsa leta molčali morda, morda še lahko razumem... Da so pa kasneje najemali razne službe, ki so sistematično delale na tem, da bi izpovedajoče označili kot nore. To je pa kaj? Pomagajte mi, ker sama ne najdem besed. Zakaj jim je bilo tako lahko žrtvovati človeške duše, če skrbimo za živalske..pa naravo..pa svetovni mir.. Seveda je JVVŽ veliko finančno podjetje, zgrajeno na zastonjarskem delu tisoče ljudi..

Ena vodilnih članic JVVŽ je rekla (vedela je, da se to res dogaja): jaz seštejem plusa in minuse in je še vedno več plusov!!! Tako vedenje gre samo v kontekst plusov in minusov?

Za to pri zlorabi gre: duša je ranjena, zelo. In žal mi je, da človeška duša tukaj ne šteje veliko.

Nisem si mislila, da bom napisala vse tole. Z Daretom Kotarjem (predsednikom domžalskega društva) sem se pogovarjala o teh zgodbah – le da takrat Maša še ni hotela razodeti svojega imena. Rekla sem mu, da rabim čas, da vse skupaj premislim in prečutim. Zmenila sva se, da bo članom rekel, da sem zaposlena. Prizadelo pa me je, kar se je zgodilo z Marjeto. Še vedno je hodila na vadbo, ni bila pa več inštruktorica. Dare jo je poklical in namignil, da bi bilo bolje, da ne hodi več na vadbo. To je pa grdo. In še povsem nezakonito. Po zakonu članu društva, ki ima poravnano članarino, ne moreš in ne smeš prepovedati vadbe. Da ne govorim, kakšen sms je prejela od svoje inštruktorice: da na njeni vadbi ni zaželen. Pa ni ničesar naredila!!!! Samo prenehala je biti inštruktor (ker je izvedela za zgodbe s puncami).

Seveda je bilo veliko, veliko lepega, globokega in za tem mi je žal. Zelo, zelo, zelo mi je žal, da se je vse to zgodilo. Swamijija sem imela zelo rada. Ampak zdaj ne morem in nočem več sodelovati v tem sistemu.

S tem pismom vas seznanjam, zakaj me ni več na sestankih ter na vadbi. Vsem se iskreno zahvaljujem za vse lepo, kar smo doživeli skupaj. To je bil en velik del mojega življenja.

Andreja Vukmir, Anandi

Ljubljana, 3. 4. 2014